

[Undervisningsministeren.]

Med hensyn til spørgsmålets generelle problematik kan jeg oplyse, at den nye bekendtgørelse af 10. november 1972 om erhvervelse af doktorgraden på universiteterne, som dog ikke kan anvendes i Erik Høghs tilfælde, betyder en styrkelse af de fagkyndige udvalgs stilling i forhold til den gamle anordnings bestemmelser. Ifølge anordningen fra 1927 traf fakultets- eller fagrådet afgørelse om de fagkyndige udvalgs indstilling ved almindeligt flertal. I den nye bekendtgørelse — og jeg henviser til §§ 11-13 — er der efter indgående forhandlinger med universiteterne fastsat bestemmelser, der sikrer forfatteren gennem anvendelse af udvidede bedømmelsesudvalg i tvivlstilfælde, og som sikrer det fagkyndige udvalgs stilling, idet der kræves kvalificeret flertal, to tredjedele og i et enkelt tilfælde fire femtedele, for at fagrådet kan underkende et udvalgs indstilling.

Som nævnt er sagen om Erik Høghs disputats formentlig enestående i universitetets historie, og konsistorium har derfor den 13. december 1972 vedtaget, at et udvalg til behandling af akademiske anliggender skal fremkomme med forslag til regler om, hvordan man skal forholde sig i tilfælde, hvor et kompetent universitetsorgan afviser at behandle en disputatssag. Ministeriet afventer nu resultatet af dette udvalgs arbejde, og folketinget vil få lejlighed til at vende tilbage til disse problemer, når vi i løbet af kort tid skal drøfte forslaget til en ny styrelseslov.

Fru Ellen Strange Petersen bad mig direkte om at komme ind på de anklager, der er rejst over for Erik Høgh, og det gør jeg gerne, men min tid er udløbet, og jeg håber at få lejlighed til at vende tilbage til det i næste omgang.

Ellen Strange Petersen: Jeg vil gerne sige ministeren tak. Det er jo ikke meget, nogen af parterne kan nå at få sagt i de få minutter, men vi kan dog trække hovedlinjerne op, og jeg takker for de positive retningslin-

jer, ministeren kom med, men jeg vil stadig sige, at jeg synes, man må være meget, meget betænkelig. Ministeren sagde, at tilfældet Erik Høgh formentlig er enestående. Ja, det er det vel hidtil, men det, jeg mener vi skal arbejde på, er at sikre, at det forbliver enestående.

Man kan i dag i Berlingske Tidende se, hvordan den grove personfølgelse af Erik Høgh åbenbart ikke har skadet dem, der har bagvasket ham. Man kan læse, at af de 31, der har underskrevet den såkaldte urimelighedsrapport imod ham, er 21 blevet magistre og har nu gode stillinger, nogle af dem i ledelsen af institutter og universitetscentre. Deres andel i bagvaskelsen har altså ikke skadet dem; tværtimod synes den rette tro, som de jo har bekendt sig til, åbenbart at have været dem til nytte, og det er ikke mindst her, at min store, store bekymring kommer ind. Hvordan sikrer vi os, at noget sådant ikke kommer til at gentage sig?

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Jeg kan forsikre fru Ellen Strange Petersen, at også jeg mener, at vi bør arbejde på, at den sag, vi her har for os, og som sagt er enestående, også forbliver enestående i universitetets historie. Jeg mener altså, at der er gjort et første skridt med bekendtgørelsen af 10. november 1972 til afløsning af 1927-bekendtgørelsen, og jeg mener som sagt, at vi får yderligere muligheder ved behandlingen af forslag til lov om universiteternes styrelse.

Med hensyn til de angreb, der er rettet imod lektor Erik Høgh, henviser jeg til undervisningsministeriets skrivelse til Erik Høgh af 8. januar 1973. Jeg ved ikke, om den i fuld udstrækning er fru Ellen Strange Petersen bekendt, men heri siges det, at ministeriet kan tilslutte sig forhørslederens konklusioner, hvorefter der ikke findes grundlag for tjenstlig påtale i anledning af de af undersøgelsen primært omfattede 5 klagepunkter. Og videre siges det, at for så vidt angår de i overensstemmelse med undersøgelsens kommissorium i øvrigt fremdragne